

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

**Translation project:
Stylistic Devices and Imagery in Ukrainian Translation of Alice Oswald's
Poetic Collections**

**Перекладацький проєкт:
Стилістичні засоби та образність в українському перекладі збірок поезій
Еліс Освальд**

MA Paper

Anita Bereziuk
PERm12414d

Research supervisor:
A. Kozachuk, PhD.

Цим підписом засвідчую,
що подані на захист рукопис
та електронний документ є
ідентичні.

02.02.2025

Kyiv 2025

ABSTRACT

This paper addresses the issue of rendering stylistic devices and imagery in the Ukrainian versions of Alice Oswald's poetry collections, *Falling Awake* and *Weeds and Wild Flowers*. The author's idiosyncrasy was revealed through a comprehensive analysis of specific nature imagery, syntactic structures such as enjambment, and lexical stylistic devices including metaphor and personification. The translation uses a variety of techniques, primarily literal translation, transposition and modulation, to preserve the aesthetic function and rhythmic structure of the original.

The practical part of the research presents a translation that prioritises preserving the aesthetic function and rhythmic flow of the original. Analysis of translation transformations indicates that, although literal translation is frequently used for universal imagery, the translator relies heavily on creative shifts. The study concludes that successful poetic translation requires balancing linguistic precision with creative freedom in order to convey the author's unique voice.

Key words: Alice Oswald, expressiveness, poetic translation, stylistic devices, translation techniques.

АНОТАЦІЯ

Робота присвячена проблемі відтворення стилістичних засобів та образності в українських версіях збірок поезій Еліс Освальд «*Falling Awake*» та «*Weeds and Wild Flowers*». Ідіостиль авторки було виявлено шляхом аналізу «живого синтаксису» авторки, що характеризується активним використанням енкавтаманів та відсутністю пунктуації, а також специфічних лексичних засобів, таких як метафора та персоніфікація. Переклад містить низку технік, зокрема дослівний переклад, транспозицію та модуляцію, з метою збереження естетичної функції та ритмічної структури оригіналу.

Практична частина дослідження представляє переклад, в якому пріоритетним є збереження естетичної функції та ритмічної плинності оригіналу. Аналіз перекладацьких трансформацій показує, що, хоча для передачі універсальних образів часто використовується дослівний переклад, перекладач значною мірою покладається на творчі трансформації. Результати дослідження свідчать, що успішний поетичний переклад вимагає балансу між мовною точністю та творчою свободою задля відтворення унікального голосу автора.

Ключові слова: експресивність, Еліс Освальд, поетичний переклад, перекладацькі техніки, стилістичні прийоми.

TABLE OF CONTENTS

TABLE OF CONTENTS	3
INTRODUCTION	4
CHAPTER 1. TRANSLATION OF CHOSEN PIECES FROM <i>FALLING AWAKE</i> AND <i>WEEDS AND WILD FLOWERS</i> BY ALICE OSWALD.....	5
CHAPTER 2. TRANSLATION COMMENTARY	35
2.1. Alice Oswald's literary portrait.....	35
2.2. The system of stylistic devices in the poetic style of Alice Oswald	37
2.3. Linguistic means of rendering imagery in the Ukrainian translation	41
CONCLUSIONS.....	47
REFERENCES	48
APPENDICES	49

INTRODUCTION

Translation plays a vital role in bridging the gap between cultures by facilitating the transfer of aesthetic values, ideas and worldviews across linguistic boundaries. Poetic translation occupies a distinct position in the realm of literary art, as it requires the translator to convey not only the semantic content, but also the rhythmic, phonetic and imagery-laden structure of the original. Translating contemporary British poetry, especially works exploring the relationship between humanity and nature, involves reproducing specific stylistic devices and authorial intonations, presenting a unique set of challenges.

The relevance of this translation project arises from the need to integrate modern British ecopoetry into the Ukrainian cultural context. Alice Oswald is one of the most significant contemporary literary voices, yet her work is underrepresented in Ukrainian translations. This project contributes to the expansion of the Ukrainian literary horizon by offering readers access to unique stylistic forms that blend oral tradition with modernist aesthetics through the translation of her poetry. Moreover, analysing the translation challenges posed by Oswald's "acoustic naturalism" sheds light on broader poetic translation strategies.

A wide range of scholars have contributed to the body of research on the problems of poetic translation and stylistic analysis. This study is theoretically founded on the work of translation theorists and linguists such as S. Bassnett, P. Newmark, R. Jakobson, L. Molina, A. Hurtado Albir, I. Arnold and others. Although the general principles of translating stylistic devices have been widely studied, the specific features of Alice Oswald's idiolect and strategies for reproducing it in Ukrainian require further investigation.

The **goal** of this translation project is to characterize the system of stylistic devices in the author's writing style and to describe the ways of rendering their verse into Ukrainian.

The **objectives** of the project are as following:

- to translate selected poems by Alice Oswald into Ukrainian;
- to characterize the author and her writing style;
- to define the system of stylistic devices in the source text;
- to identify the main techniques used in the Ukrainian translation.

The research material comprises original poems selected from Alice Oswald's collections *Falling Awake* (2016) and *Weeds and Wild Flowers* (2009), alongside their Ukrainian translations carried out by the author of this paper. Both the source text and the translated version of this project consists of 960 lines.

The work consists of introduction, 2 chapters, conclusions, references and appendices. Chapter 1 contains translation, Chapter 2 presents the results of the research on the translation.

The translation project is verified through publication in the proceedings of the Scientific Conference "Romance-Germanic Languages: General Trends in the Development of Linguistic Phenomena, Contrastive and Areal Studies".

CHAPTER 1. TRANSLATION OF CHOSEN PIECES FROM *FALLING AWAKE* AND *WEEDS AND WILD FLOWERS* BY ALICE OSWALD

<p>A SHORT STORY OF FALLING It is the story of the falling rain to turn into a leaf and fall again it is the secret of a summer shower to steal the light and hide it in a flower and every flower a tiny tributary that from the ground flows green and momentary is one of water's wishes and this tale hangs in a seed-head smaller than my thumbnail if only I a passerby could pass as clear as water through a plume of grass to find the sunlight hidden at the tip turning to seed a kind of lifting rain drip then I might know like water how to balance the weight of hope against the light of patience water which is so raw so earthy-strong and lurks in cast-iron tanks and leaks along drawn under gravity towards my tongue to cool and fill the pipe-work of this song which is the story of the falling rain that rises to the light and falls again</p>	<p>КОРОТКА ОПОВІДЬ ПРО ПАДІННЯ Це оповідь в якій дощу краплини обернуться листком і знову вниз полинуть це таїнство тієї зливи що улітку краде проміння і ховає його в квітку і кожна квітка то є крихітна притока що з-під землі тече зелена і прудка одним із водних марень і ця казка сховалась в насініні з одну двадцяту мого зап'ястка аби лиш тільки я пройдисвіт зміг пройти прозорим як вода крізь шлейф трави густий і віднайти проміння сонця що криється на вістрі тих висот щоб висадити ніби краплю із дощу та й назворот тоді я міг би мати як вода балансу розуміння ваги надії проти світла спокою й терпіння вода ту первісну енергію в землі черпає затаєна в литому чавуні і з нього витікає під силою тяжіння на мій язик щоб остудити та наповнити музично піснь-оповідь про дощ, що накрапає здіймається до світла й знову опадає</p>
<p>SWAN A rotted swan is hurrying away from the plane-crash mess of her wings one here one there getting panicky up out of her clothes and mid-splash looking down again at what a horrible plastic mould of herself split-second climbing out of her own cockpit and lifting away again and bending back for another look thinking</p>	<p>ЛЕБІДКА Згнила лебідка квапиться подалі від уламків своїх розбитих крил одне тут одне там панічно вилізає з одежини і на півдорозі знову опускає очі на яку жакливу пластмасову форму з-під себе вона перетворилася на мить вилізає з власної кабіни і знову здіймається і прогинається назад ще раз глянути думає</p>

strange
strange
what are those two white clips that connected my strength
to its floatings
and lifting away again and bending back for another look
at the clean china serving-dish of a breast bone
and how thickly the symmetrical quill-points
were threaded in backwards through the leather underdress
of the heart saying
strange
strange
it's not as if such fastenings could ever contain
the regular yearning wing-beat of my evenings
and that surely can't be my own black feet
lying poised in their slippers
what a waste of detail
what a heaviness inside each feather
and leaving her life and all its tools
with their rusty juices trickling back to the river
she is lifting away she is taking a last look thinking
quick
quick
say something to the
frozen cloud of the head
before it thaws
whose one dead eye
is a growing cone of twilight
in the middle of winter
it is snowing there
and the bride has just set out
to walk to her wedding
but how can she reach
the little black-lit church

дивно
дивно
що це за дві білі деталі що з'єднували мою силу
з її польотом
і знову здіймається і прогинається назад ще раз глянути
на чисте порцелянове блюдо грудної кістки
і як густо симетричними стрижнями пір'я
прошито назад голку шкіряну білизну
серця, що каже
дивно
дивно
не те щоб такі кріплення могли стримати
постійний тужливий помах моїх вечорів
і це ж не мої власні чорні стопи
лежать розслабившись у капцях
скільки ж марноти в деталях
яка важка кожна пір'інка
і покидаючи своє життя зі всіма його механізмами
що стікають назад до річки іржею
вона здіймається останній раз гляне і думає
скоріш
скоріш
скажи щось
хмарі застиглій головою
поки вона не розтанула
чиє мертве око
це зростаючий купол сутінків
посеред зими
там іде сніг
і наречена щойно вирушила
на своє весілля
але як їй дістатися
невеличкої темної церкви

<p>it is so cold the bells like iron angels hung from one note keep ringing and ringing</p>	<p>адже так холодно дзвони як залізні ангели повислі на одній ноті дзвонять і дзвонять</p>
<p>FLIES This is the day the flies fall awake mid-sentence and lie stunned on the window-sill shaking with speeches only it isn't speech it is trembling sections of puzzlement which break off suddenly as if the questioner had been shot this is one of those wordy days when they drop from their winter quarters in the curtains and sizzle as they fall feeling like old cigarette butts called back to life blown from the surface of some charred world and somehow their wings which are little more than flakes of dead skin have carried them to this blackened disembodied question what dirt shall we visit today? what dirt shall we re-visit? they lift their faces to the past and walk about a bit trying out their broken thought-machines coming back with their used-up words there is such a horrible trapped buzzing wherever we fly it's going to be impossible to think clearly now until next winter what should we what dirt should we</p>	<p>МУХИ Це день коли мухи прокидаються на півслові і оглушено лежать на підвіконні тріпочучи словами лишень це не слова а тремтливі уривки роздумів що враз обриваються наче думця застрелили це один з тих обважнілих словами днів коли вони вивалюються зі своїх зимових покоїв у шторах і шиплять в падінні наче воскреслі старі недопалки здуті з поверхні якогось спопелілого світу і дивним чином їхні крила що не більше ніж лусочки мертвої шкіри донесли їх до цього згаслого безтілесного питання чий прах ми навідаємо сьогодні? до чийого праху ми повернемося? вони підводять голови до минулого і кружляють навколо пробуючи свої зламані думальні механізми повертаються із заялженими словами всякий раз як злітаємо чути страшне глухе дзижчання тепер до наступної зими не зможемо ясно мислити що нам чий прах ми</p>
<p>FOX I heard a cough as if a thief was there outside my sleep a sharp intake of air a fox in her fox-fur stepping across</p>	<p>ЛИСИЦЯ Я почула кашель ніби там був злодій за межами мого сну різкий вдих лисиця в своїй лисячій шубі ступас по</p>

<p>the grass in her black gloves barked at my house just so abrupt and odd the way she went hungrily asking in the heart's thick accent in such serious sleepless trespass she came a woman with a man's voice but no name as if to say: it's midnight and my life is laid beneath my children like gold leaf</p>	<p>траві в чорних рукавичках гавкнула в бік мого дому так різко і химерно вона йшла голодно просячи з сильним сердечним акцентом так серйозно й безсонно вона проникла жінка з чоловічим голосом але без імені немовби кажучи: вже північ і моє життя лягло попід моїми дітьми наче золотий лист</p>
<p>SEVERED HEAD FLOATING DOWNRIVER It is said that after losing his wife, Orpheus was torn to pieces by Maenads, who threw his head into the River Hebron. The head went on singing and forgetting, filling up with water and floating away.</p> <p>Eurydice already forgetting who she is with her shoes missing and the grass coming up through her feet</p> <p>searching the earth for the bracelet of tiny weave on her charcoal wrist</p> <p>the name of a fly or flower already forgetting who they are they grow they grow till their bodies break their necks</p>	<p>ВІДТЯТА ГОЛОВА, ЩО СПЛИВАЄ РІКОЮ Кажуть, після смерті його дружини Орфея роздерли на шмаття менади та викинули його голову в річку Гебр. Голова все співала і забувалась, сповнюючись водою, плинувши за течією.</p> <p>Еврідіка вже й забувається хто вона згубила черевики трава їй проростає крізь ступні</p> <p>обшукує землю де ж тонке плетиво браслета злетіло з вугілля зап'ястка</p> <p>ім'я мухи чи птахи що вже й забуваються хто вони ростуть ростуть поки тіла не виламають їх шиї</p>

down there in the stone world
where the grey spirits of stones lie around uncertain of their limits
matter is eating my mind I am in a river

I in my fox-cap
floating between the speechless reeds
I always wake like this being watched

already forgetting who I am
the water wears my mask I call I call
lying under its lashes like a glance

if only a child on a bridge would hook me out

there comes a tremor and there comes a pause

down there in the underworld
where the tired stones have fallen
and the sand in a trance lifts a little
it is always midnight in those pools

iron insects engraved in sleep

I always wake like this being watched

там унизу в кам'яному світі
де сірі душі каміння розліглись не знаючи своїх меж
матерія поглинає мою свідомість я в річці

я в своїй лисячій шапці
спливаю поміж німих очеретів
завжди прокидаюсь під такими поглядами

вже й забуваюсь хто я
вода несе мою личину я кличу я кличу
лігши під її вії як погляд

якби ж то мене виловила хоч дитина з мосту

з'являється тремор і завмирає павза

там в потойбічному світі
де спочило втомлене каміння
і пісок ледь-ледь здіймається в трансі
у тих затонах завжди глибока ніч

залізні комахи закарбовані в снах

завжди прокидаюсь під такими поглядами

<p>I always speak to myself no more myself but a colander draining the sound from this never-to-be-mentioned wound</p> <p>can you hear it you with your long shadows and your short shadows</p> <p>can you hear the severed head of Orpheus</p> <p>no I feel nothing from the neck down</p> <p>already forgetting who I am the crime goes on without volition singing in its bone not I not I the water drinks my mind</p> <p>as if in a black suit as if bent to my books only my face exists sliding over a waterfall</p> <p>and there where the ferns hang over the dark and the midges move between mirrors some woman has left her shoes two crumpled mouths which my voice searches in and out</p>	<p>завжди сам з собою веду бесіди і я вже не я а сито що проціджує звук з цієї невимовної рани</p> <p>чи ви чуєте ви з вашими тінями довгими і короткими</p> <p>чи ви чуєте відтату голову Орфея</p> <p>ні мені нічого не чутно нижче шиї</p> <p>вже й забуваюсь хто я кістки не сповнює умисел без якого вчиняється злочин не я не я вода п'є мою свідомість</p> <p>мовби в чорному костюмі мовби схилився до моїх книжок є лише моє обличчя що сковзає вниз водоспадом</p> <p>і там де над темрявою стелиться папороть і мошкара снує поміж дзеркал якась жінка полишила черевики дві роззявлені пащі в яких нишпорить мій голос</p>
--	--

<p>my voice being water which holds me together and also carries me away until the facts forget themselves gradually like a contrail</p> <p>and all this week a lime-green light troubles the riverbed as if the mud was haunted by the wood</p> <p>this is how the wind works hard at thinking this is what speaks when no one speaks</p>	<p>мій голос що став водою яка втримує мене і водночас уносить поки реальність не зітре себе як слід від літака</p> <p>і весь цей тиждень лимонно-зелене сяйво бентежить річкове дно так ніби ліс оселився в намулі</p> <p>отак ось вітер вперто силкується мислити ось що розмовляє коли ніхто не мовить</p>
<p>COLD STREAK I notice a cold streak I notice it in the sun all that dazzling stubbornness of keeping to its clock I notice the fatigue of flowers weighed down by light I notice the lark has a needle pulled through its throat why don't they put down their instruments? I notice they never pause I notice the dark sediment of their singing covers the moors like soot blown under a doorway almost everything here has cold hands I notice the wind wears surgical gloves I notice the keen pale colours of the rain like a surgeon's assistant why don't they lift their weight and see what's flattened underneath it? I notice the thin meticulous grass, thrives in this place</p>	<p>ПРОТЯГ Я помічаю протяг я помічаю його на сонці усю ту сліпучу впертість тримати свій відлік я помічаю втому квітів обтяжених світлом я помічаю у жайворонка голку устроєну в горло чому вони не відкладають свої інструменти? я помічаю що вони не зупиняються я помічаю що темний шлейф їхнього співу вкриває болота наче кіптява під дверима майже у всіх тут холодні руки я помічаю що на вітрі хірургічні рукавички я помічаю різкі і бліді кольори дощу як в асистента хірурга чому б їм не підняти себе і не глянути що там під ними? я помічаю вперту тонку траву, що буяє в цьому місці</p>

<p>BODY</p> <p>This is what happened the dead were settling in under their mud roof and something was shuffling overhead it was a badger treading on the thin partition bewildered were the dead going about their days and nights in the dark putting their feet down carefully and finding themselves floating but that badger still with the simple heavy box of his body needing to be lifted was shuffling away alive hard at work with the living shovel of himself into the lane he dropped not once looking up and missed the sight of his own corpse falling like a suitcase towards him with the grin like an opened zip (as I found it this morning) and went on running with that bindweed will of his went on running along the hedge and into the earth again trembling as if in a broken jug for one backwards moment water might keep its shape</p>	<p>ТІЛО</p> <p>Ось що сталося мерці обживалися під своїм земляним дахом а зверху щось шаркало це був борсук що ступав по тонкій стелі мерці збентежені були дні і ночі проводили в пітьмі обачно ступали ногами і виявляли себе на плаву але той борсук доти з важким коробом свого тіла що його треба було підняти шаркав живим геть завзятим трудівником сам собі живою лопатою на дорогу він вискочив ані разу не підвівши голови і прогавив власний труп що впав наче валіза на нього з осмішкою немов розстібнута блискавка (так я і знайшов його сьогодні вранці) і продовжив біг вперто як в'юнкий бур'ян продовжив біг вздовж тину і знову в землю тремтячи неначе на одну обернену мить у розбитому глечики вода втримає свою форму</p>
<p>A RUSHED ACCOUNT OF THE DEW</p> <p>I who can blink to break the spell of daylight and what a sliding screen between worlds is a blink I who can hear the last three seconds in my head but the present is beyond me listen in this tiny moment of reflexion</p>	<p>КВАПЛИВА ОПОВІДЬ ПРО РОСУ</p> <p>Я хто в змозі кліпнути щоб розбити чари денного світла і якою же ширмою поміж світами опускається повіка я в чийй голові чутно останні три секунди та теперішнє не підвласне мені послухай в цю коротку мить роздумів</p>

<p> I want to work out what it's like to descend out of the dawn's mind and find a leaf and fasten the known to the unknown with a liquid cufflink and then unfasten to be brief to be almost actual oh pristine example of claiming a place on the earth only to cancel </p>	<p> я хочу розібратися як воно сходити з розуму світанку та віднайти листок і застебнути відоме з невідомим рідкою запонкою а потім розстебнути аби було стислим аби було майже реальним о бездоганий приклад утвердження свого місця на землі тільки аби відмовитись від нього </p>
<p> SHADOW I'm going to flicker for a moment and tell you the tale of a shadow that falls at dusk out of the blue to the earth and turns left along the path to here groggily under its black-out being dragged along crippled over things as if broken-winged not yet continuous no more than a shiver of something with the flesh parachute of a human opening above it but lengthening a little as it descends through the rings of one hour into the next with the rooks flying upwards snipping at the clouds until at last out of that opening here it lies my own impersonal pronoun crumpled under me like a dead body it is faint it has been falling for a long time look when I walk it's like a pair of scissors thrown at me by the sun so that now as if my skin were not quite tucked in I am cold cold </p>	<p> ТІНЬ я мигцем зблисну й оповім тобі казку про тінь що лягає як смеркається на землю як сніг на голову і звертає ліворуч по стежці до сюди спотикаючись під власним затьмаренням волочиться калікою по всьому немов з перебитими крилами ще не тривала лишень чиєсь відлуння з розкритим над ним парашутом з людської плоті що трохи розтягується в такт падінню крізь кільця однієї години в іншу коли граки летять у височінь розсікаючи хмари поки зрештою з цього просвіту не з'являється мій власний безособовий займенник скорчений піді мною як небіжчик вона невиразна вона все ще влягається дивись коли я йду сонце ніби жбурляє в мене ножиці тож тепер моя шкіра наче не до кінця заправлена мені холодно холодно </p>

<p>trying to slide myself out of my own shade but hour by hour more shade leaks out or if I stand if I move one hand I hear the hiss of flowers closing their eyelids and the trees as if dust was being beaten from a rug shake out their birds and in again it's as if I've interrupted something that was falling in a straight line from the eye of God and if I do nothing the ground gives up the almost minty clarity of its grass begins to fade the white moths under the leaves are amazed</p>	<p>від спроб вислизнути з власної тіні але щогодини тінь розтікається все більше або якщо я встану поворухну рукою я почую шепіт квітів що стуляють свої повіки і дерева немов вибивають пил з килима витрушують з себе птахів і назад пускають це так ніби я піймав щось що падало навпростець з Божого ока і якщо я нічого не роблю земля здається майже м'ятна свіжість її трави починає тьмяніти білі метелики під листям вражені</p>
<p>VILLAGE Somebody out late again say what you like sinister walk throwing one foot forward black jumble-sale clothes with a bit of string around the knees going over the mud with a tread like that throwing one foot forward somebody out not back being out again walking every evening as regular as the rooks throwing one foot forward so many names in this place are you listening taking his bucket to the tap John Strong that's him bursting full of himself hook-nosed sinister walk scars on each side of the wrist no teeth not known for his beauty having been shot in the mouth black jumble-sale clothes [...] somebody out thankfully not me out lost in the mud somebody lost out late again say what you like</p>	<p>СЕЛИЩЕ Знову хтось гуляє допізна кажи що хочеш зловісною ходою крокує вперед чорний одяг з барахолки шмат мотузки навколо колін крізь багнюку такою ходою крокує вперед хтось вийшов знову ще не повернувшись гуляє щовечора як і граки крокує вперед скільки тут імен чи ти слухаєш несе до колонки своє відро Джон Стронг то є він що задирає свій гачкуватий ніс і зі зловісною ходою рубці навколо зап'ястя без зубів не відрізняється красою завдяки кулі в рот чорний одяг з барахолки [...] хтось на щастя не я заблукав у багнюці хтось знов заблукав в ночі кажи що хочеш чобіт біля гранітного корита нас лишилося небагато</p>

a boot by the granite trough not many of us left
 living in the slippery maybe the last green places are you listening
 not many of us left not much movement
 in the blackening lanes among a few low trees
 little flocks of orchids in the ditches nobody cares
 it's as dark as a pond down here we could do with a hedge-flail
 with a scythe somebody with a scythe
 you can hear him smashing through six-foot nettles
 black jumble-sale clothes with a bit of string around the knees
 so as the rats won't run up his legs are you listening
 Thomas Lytch
 that's him in the rain now
 somebody with a tread like that
 very chilblain slow with a lump on his toe
 just saw him on the way back home again mud in his mouth
 [...]

I said the dirt gets right into your fingers
 living under the trees like this the toads don't mind it
 this is god's honest truth there's one about as big as a bucket
 hops out of the nettles every night you can say what you like
 that's him slugging about the village bent-headed
 heavily laden with the cold you can tell it's him
 spillikin legs always wet for some reason
 always poking the verges looking for a tasty bit of nothing
 always wet for some reason always standing like a bale in the rain
 remembering better times whereas naming no names
 some of us would rather not remember something
 some of us have got enough bloody nightmares already
 somebody a bundle of nerves ever since the wall came down
 won't barely go out of the church now
 ever since a bat swooped in like a pair of leather gloves feeling her
 face
 had to dive under the pews for cover this is god's honest truth

хто живе на слизьких можливо останніх зелених місцинах чи
 ти слухаєш
 нас лишилося небагато малувато життя
 у потемнілих алеях куцого підліску
 невеличкі зграйки орхідей у канавах нікому немає діла
 тут темно внизу як у ставку нам би не завадив ціп
 з косою хто-небудь з косою
 чутно як він продирається крізь двометрову кропиву
 чорний одяг з барахолки шмат мотузки навколо колін
 щоб шури не пролізли в штани чи ти слухаєш
 Томас Літч
 це він зараз під дощем
 хтось із такою ходою
 зледеніло-повільною з мозоллю на великому пальці
 щойно побачив його знову на шляху додому з багнюкою в роті
 [...]

я ж казала що бруд в'їдається в пальці
 отак жити під деревами жаби не проти
 це щира правда є одна завбільшки з відро
 щовечора вистрибує з кропиви кажи що хочеш
 це він шкандибає по селищу понуривши голову
 обважнілу від холоду одразу видно що це він
 чомусь завжди хлюпає худючими ногами
 завжди тикається узбіччями в пошуках ласого нічого
 чомусь завжди хлюпає завжди стоїть як тюк під дощем
 згадувати кращі часи не називаючи імен
 дехто з нас волів би про щось не згадувати
 дехто з нас і так вже вдосталь натерпівся кривавих кошмарів
 хтось сповнена нервів відтоді як впала стіна
 тепер насилу виходить з церкви
 відтоді як кажан влетів наче пара шкіряних рукавиць
 обмацуючи її обличчя
 мусила сховатись під лави це чиста правда

<p>Joyce Jones just heard her voice again say what you like cold nights without streetlights walking to the sea perhaps on the soft of her feet with a stout stick why [...] somebody out peering out not me red face at the window regular every evening not noted for his warmth this is god's honest truth not noted for his warmth no wife somebody out late talking in the street not many of us left no shop long weeds in the hedges it's as dull as a pond down here what a hiss in the throat having been gassed in the war that voice is are you listening is that somebody's bed-ridden red face peering out won't barely go out of the house now is that smoke are they burning the trees again say what you like she won't like that not many of us left so many names in this place not many of us left living on the last we can find can you hear this somebody out peering out not me noticed the least likely the very soul of respectability eating something in the cemetery not rats I hope are you listening listen somebody's sister the very soul of respectability without one word of a lie just this very morning being in her slippers having recently put out the trash had the misfortune to die over the dustbins in the snow Lyn Waters of course somebody had to shift her say what you like just saw him with a grim look put her in the car boot cold as a trout with a bit of green silk around the middle to protect against rheumatism</p>	<p>Джойс Джонс щойно знову почула її голос кажи що хочеш холодні ночі без ліхтарів може йдучи до моря на босу ногу з грубим ціпком чому [...] хтось визирав назовні не я червоне обличчя у вікні кожен вечір не вирізняється теплом це чиста правда не вирізняється теплом без дружини хтось допізна на вулиці розмовляє нас лишилося небагато жодної крамниці високий бур'ян у живоплоті як у ставку тут нудно який свист у горлі отруєний той голос газом на війні чи ти слухаєш чи це чиєсь прикуте до ліжка червоне обличчя визирав тепер насилу виходить з дому чи то є дим чи вони знову сплять дерева кажи що хочеш їй це не сподобається нас лишилося небагато стільки тут імен нас лишилося небагато живемо до останку чи чуєш ти хтось визирав не я помітив найменш імовірне втілення поважності їсть щось на кладовищі сподіваюся не щурів чи ти слухаєш слухай чиясь сестра втілення поважності ані слова брехні саме сьогодні вранці в капцях тільки-тільки винесла сміття мала нещастя померти над сміттовими баками в снігу Лін Вотерс звичайно хтось мусив її перенести кажи що хочеш щойно бачила його виглядав похмуро поклав її в багажник машини холодну як форель зеленим шовком обмотаний від ревматизму стан</p>
--	---

<p>[...] somebody as barely there as light as a lace curtain lying in the nettles with her teeth upwards couldn't lift herself been living off nettles for a week hence the expression somebody on her knees again not what she was somebody screaming again last night being strangled or something good grief you get used to the sounds not many of us left living on the fluff of green of the last little floes of the earth</p>	<p>[...] хтось ледь помітна легка як мереживна фіранка лежала в кропиві догори зубами не могла підвестися тиждень жила на кропиві звідси й вираз хтось знову на колінах не та якою була раніше хтось знову кричить минулої ночі душили абощо ой лишенько звикаєш до цих звуків нас лишилося небагато живемо на зеленій пухнастій останній крижині землі</p>
<p>VERTIGO May I shuffle forward and tell you the two-minute life of rain starting right now lips open and lidless-cold all-seeing gaze when something not yet anything changes its mind like me and begins to fall in the small hours and the light is still a flying carpet only a little white between worlds like an eye opening after an operation no turning back each drop is a snap decision a suicide from the tower-block of heaven and for the next ten seconds the rain stares at the ground sees me stirring here as if sculpted in porridge sees the garden in the green of its mind already drinking and the grass lengthening stalls maybe a thousand feet above me a kind of yellowness or levity like those tiny alterations that brush the legs of swimmers lifts the rain a little to the left no more than a flash of free-will</p>	<p>ВЕРТИГО Дозвольте ступити вперед і повідати про двохвилинне життя дощу так і почну розтуливши губи і з холодним всевидючим поглядом коли щось що нічим ще не є передумує як я і починає падати після опівночі а світло досі летючий килим між світами лише прощмигує білим як просвіт ока після операції немає вороття кожна крапля миттєве рішення самогубство з небесної вежі і наступні десять секунд дощ вдивляється в землю бачить моє бурління ніби я зліплений з каші бачить сад у зелені своїх думок що вже п'є і траву що довшає завмирає десть за триста метрів наді мною свого роду жовтизна чи легкість як ті крихітні переливи що омивають ноги плавців</p>

<p>until the clouds close their options and the whole melancholy air surrenders to pure fear and falls and I who live in the basement one level down from the world with my eyes to the insects with my ears to the roots listening I feel them in my bones these dead straight lines coming closer and closer to my core this is the sound this is the very floor where Grief and his Wife are living looking up</p>	<p>здіймає дощ трохи ліворуч всього на мить доки хмари не зімкнуть свої кордони і все тужливе небо не злякається до смерті і впаде а я що живу в підвалі на рівень нижче світу споглядаю комах і слухаю коріння слухаю відчуваю в кістках ці мертві прямі лінії що все ближче і ближче підступають до мого серця це і є той звук це і є той поверх де живе Скорбота з дружиною дивлячись вгору</p>
<p>LOOKING DOWN Clouds: I can watch their films in puddles passionate and slow without obligations of shape or stillness I can stand with wilted neck and look directly into the drowned corpse of a cloud it is cold-blooded down there precisely outlined as if under a spell and it narrows to a weighted point which throws back darkness oh yes there is a trembling rod that hangs my head above puddles and the clouds like trapped smoke wander under me and the sun lies discarded on the tarmac like an old white shoe don't go on about those other clouds those high pre-historic space-ferns that steam the windows of the wind</p>	<p>ПОГЛЯД УНИЗ Хмари: я можу дивитись їхні стрічки в калюжах пристрасні та повільні не зв'язані формами чи нерухомістю я можу стояти з пониклою шиєю і дивитися прямо на хмару-втопленку там внизу холоднокровно чітко окреслено наче закляттям і звужується до вагомої точки що розганяє темряву о так мою голову над калюжами тримає хитка жердина а хмари наче застиглий дим пливуть піді мною а сонце лежить покинуте на асфальті мов старий білий черевик не говори про ті інші хмари ті високі прадавні космопапороті що розпарюють вікна вітру</p>

<p>I know I could look up and see them curled like fossils in the troposphere but I am here I have been leaning here a long time hunched under the bone lintel of my stare with the whole sky dropped and rippling through my eye and now a crow on a glass lens slides through the earth</p>	<p>я знаю що могла би підняти голову і побачити їх скрученими як скам'янілості в тропосфері але я тут я давно стою тут похилившись під кістяним одвірком свого погляду з усім небом крапнуло й бринить в моєму оці а тепер ворона на скельці об'єктива ковзає по землі</p>
<p>ALONGSIDE BEANS Weeding alongside beans in the same rush as them 6 a.m. scrabbling at the earth beans synchronised in rows soft fanatical irresponsible beans behind my back breaking out of their mass grave at first, just a rolled-up flag then a bayonet a pair of gloved hands then a shocked corpse hurrying up in prayer and then another and then (as if a lock had gone and the Spring had broken loose) a hoverfly not looking up but lost in pause landing its full-stop on a bean leaf (and what a stomach bursting from its straps what a nervous readiness attached to its lament and using the sound as a guard rail over the drop) and then another and after a while a flower turning its head to the side like a bored emperor and after a while a flower singing out a faint line of scent</p>	<p>УЗДОВЖ КВАСОЛІ Прополую вздовж квасолі в синхронному поспіху шоста ранку – шкребу землю квасоля вишикувалася в ряди лагідна нестримна необережна квасоля за моєю спиною пробивається зі своєї братської могили спершу – тільки скручений прапор потім багнет пара рук в рукавицях потім ошелешене тіло рветься наверх у молитві і ще одне і ще (ніби зірвався замок і вирвалася Весна) метелик не глянувши вгору розгублено застиг поставивши свою крапку на листку квасолі (і як виривалось з ременів черево яка нервозна готовність вложена в його плач і цей звук як огорожа над прірвою) і ще один і згодом квітка схиляє голову набік як знуджений імператор і згодом квітка виводить легкий аромат</p>

<p>and spinning around the same obsession with its task and working with the same bewitched slightly off-hand look as the sea covering first one place and then another and after a while another place and then another place and another and another</p>	<p>і вертиться в тій же одержимості своїм завданням і трудиться з тим же замріяним злегка розсіяним поглядом як море накриває спершу одне місце потім інше і згодом ще одне місце потім ще одне місце і ще одне і ще одне</p>
<p>A DRINK FROM CRANMERE POOL Amphibious vagueness neither pool nor land under whose velvet three rivers spring to their tasks in whose indecent hills tired of my voice I followed the advice of water knelt and put my mouth to a socket in the grass as if to an outlet of my own unveiled stoneliness and sleepless flight they say the herons used to hang like lamps here giving off gloom now walkers float on the wings of their maces to this weepole where you can taste almost not water exactly</p>	<p>КОВТОК З ОЗЕРА КРЕНМІР Земноводна невизначеність ні озеро ні суша під чиїм оксамитом три річки пускаються у свій шлях у чиїх нескромних пагорбах втомившись від мого голосу я дослухалась ради води встала на коліна і піднесла рот до отвору в траві ніби до гнізда своєї власної неприкритої самотності і безсонного польоту кажуть колись тут висіли чаплі як лампи що світили похмурістю тепер пливуть мандрівники на крилах своїх плащів до цього отвору де можна скуштувати майже не зовсім воду</p>
<p>SLOWED-DOWN BLACKBIRD Three people in the snow getting rid of themselves</p>	<p>СПОВІЛЬНЕНИЙ ЧОРНИЙ ДРІЗД Троє людей у снігу позбавляються себе</p>

<p> breath by breath and every six seconds a blackbird three people in raincoats losing their tracks in the snow walking as far as the edge and back again with the trees exhausted tapping at the sky and every six seconds a blackbird first three then two passing one eye between them and the eye is a white eraser rubbing them away and on the edge a blackbird trying over and over its broken line trying over and over its broken line </p>	<p> подих за подихом і раз на шість секунд чорний дрізд трое людей у дощовиках гублять свої сліди у снігу йдуть аж до краю і назад де виснажені дерева стукають у небо і раз на шість секунд чорний дрізд спочатку трое потім двоє ходять повз одне око між ними а око – біла гумка що стирає їх а на краю чорний дрізд повторює знову і знову свою обірвану репліку повторює знову і знову свою обірвану репліку </p>
<p> DUNT: A POEM FOR A DRIED-UP RIVER Very small and damaged and quite dry, a Roman water nymph made of bone tries to summon a river out of limestone very eroded faded her left arm missing and both legs from the knee down a Roman water nymph made of bone tries to summon a river out of limestone exhausted utterly worn down a Roman water nymph made of bone being the last known speaker of her language she tries to summon a river out of limestone little distant sound of dry grass try again a Roman water nymph made of bone very endangered now in a largely unintelligible monotone she tries to summon a river out of limestone little distant sound as of dry grass try again exquisite bone figurine with upturned urn in her passionate self-esteem she smiles looking sideways </p>	<p> РОЗСІЛИНА: ВІРШ ПРО ВИСОХЛУ РІЧКУ Малесенька понівечена й зовсім суха римська водна німфа з кістки пробує викликати річку з вапняку вкрай розмитого збляклого без лівої руки й обох ніг від колін римська водна німфа з кістки пробує викликати річку з вапняку вичерпаного вщент витертого римська водна німфа з кістки остання носійка своєї мови пробує викликати річку з вапняку ледве чутний шелест сухої трави спробуй ще раз римська водна німфа з кістки під загрозою зникнення нерозбірливим монотонном пробує викликати річку з вапняку ледве чутний шелест сухої трави спробуй ще раз вишукана кістяна фігурка з перевернутою урною сповнена палкої гордовитості посміхається скося глянувши </p>

<p> she seemingly has no voice but a throat-clearing rustle as of dry grass try again she tries leaning pouring pure outwardness out of a grey urn little slithering sounds as of a rabbit man in full night-gear, who lies so low in the rickety willowherb that a fox trots out of the woods and over his back and away try again she tries leaning pouring pure outwardness out of a grey urn little lapping sounds yes as of dry grass secretly drinking try again little lapping sounds yes as of dry grass secretly drinking try again Roman bone figurine year after year in a sealed glass case having lost the hearing of her surroundings she struggles to summon a river out of limestone little shuffling sound as of approaching slippers year after year in a sealed glass case a Roman water nymph made of bone she struggles to summon a river out of limestone little shuffling sound as of a nearly dried-up woman not really moving through the fields having had the gleam taken out of her to the point where she resembles twilight try again little shuffling clicking she opens the door of the church little distant sounds of shut-away singing try again little whispering fidgeting of a shut-away congregation wondering who to pray to little patter of eyes closing try again very small and damaged and quite dry </p>	<p> нібито безголоса лише тихий хрип горла як сухої трави спробуй ще раз вона пробує схилитись лити чисту відвертість із сірої урни ледве чутний шурхіт кроля у повному нічному вбранні який настільки причаївся в трухлявій вербі що лисиця вистрибує з лісу і над його спиною і геть спробуй ще раз вона пробує схилитись лити чисту відвертість із сірої урни ледве чутний плескіт так сухої трави що нишком п'є спробуй ще раз ледве чутний плескіт так сухої трави що нишком п'є спробуй ще раз римська кістяна фігурка із року в рік у зашкленій вітрині втративши чутливість до навколишнього світу силкується викликати річку з вапняку ледве чутний шурхіт наближення капців із року в рік у зашкленій вітрині римська водна німфа з кістки силкується викликати річку з вапняку ледве чутний шурхіт майже висохлої жінки майже не рухається полем втративши свій блиск до краю з якого нагадує сутінки спробуй ще раз ледве чутне шурхотіння клацання вона відкриває двері церкви ледве чутний далекий спів спробуй ще раз ледве чутне шепотіння метушня загнаної пастви що гадає кому молитися ледве чутне кліпання очей спробуй ще раз малесенька понівечена й зовсім суха </p>
--	---

a Roman water nymph made of bone
she pleads she pleads a river out of limestone
little hobbling tripping of a nearly dried-up river
not really moving through the fields,
having had the gleam taken out of it
to the point where it resembles twilight.
little grumbling shivering last-ditch attempt at a river
more nettles than water try again
very speechless very broken old woman
her left arm missing and both legs from the knee down
she tries to summon a river out of limestone
little stoved-in sucked thin
low-burning glint of stones
rough-sleeping and trembling and clinging to its rights
victim of Swindon
puddle midden
slum of over-greened foot-churn and pats
whose crayfish are cheap tool-kits
made of the mud stirred up when a stone's lifted
it's a pitiable likeness of clear running
struggling to keep up with what's already gone
the boat the wheel the sluice gate
the two otters larricking along go on
and they say oh they say
in the days of better rainfall
it would flood through five valleys
there'd be cows and milking stools
washed over the garden walls
and when it froze you could skate for five miles yes go on
little loose end shorthand unrepresented
beautiful disused route to the sea
fish path with nearly no fish in

римська водна німфа з кістки
вона благає благає річку вийти з вапняку
ледве чутне човгання майже висохлої річки
майже не рухається полем
втративши свій блиск
до краю з якого нагадує сутінки.
ледве чутне клекотіння тремтіння остання спроба річки
більше кропиви ніж води спробуй ще раз
зовсім безмовна зовсім розбита стара жінка
без лівої руки й обох ніг від колін
пробує викликати річку з вапняку
трохи обпалена виснажена
тьманий блиск каміння
недоспаного тремтячого і впертого на своїх правах
жертва Свіндона
калюжа бруду
нетрі затоптаной зеленню стежки
де раки – дешеві інструменти
з багна що здійсмається за каменем
це жалюгідна подоба чистого потоку
у гонитві за вже зниклим
човен колесо шлюз
дві видри гасають уздовж продовжуй
і кажуть о так кажуть
у дні більших злив
заливало п'ять долин
змивало корів і доїльні
через садові паркани
а коли замерзало можна було проїхати на ковзанах п'ять миль
так продовжуй
трохи відкритий кінець без скоропису
прекрасний занедбаний шлях до моря
рибний шлях на якому майже немає риби

<p>TWO VOICES</p> <p>I own the dawn! the cockerel claims. The light still loiters with intent to take the night. Wind steals through woods, the democratic dew gives equal weight to everything. A few blank seconds and he starts again. He yawns and voice possesses him. I own all dawns! I stand on dignity! he shouts out, shut in the dark kingdom of his one-room flat. More pained possessive crazed each time he crows he has to wrench his larynx, curl his claws to let that shout surge through him. Glancing out I notice nothing answers except light, whose answer makes the earth's hairs stand on end and shadows fall full-length without a sound. What is the word for wordless, when the ground bursts into crickets? There's a creaking sound like speaking speeded up. A skeleton crawls across leaves, still in its cramped position. one minute stooping on a bending blade rubbing its painful elbows, next minute made of pinged elastic, flying hypertense, speaking in several languages at once. not like a mouth might speak, more like two hands make whispered contact through their finger-ends, like light itself which absent-mindedly brushes the grass and speaks by letting be, but when you duck down suddenly and stare into the startled stems, there's nothing there.</p>	<p>ДВА ГОЛОСИ</p> <p>Світанок – мій! – гукає півень. Світ бариться з тим, щоб ночі зняти гніт. Крізь ліс дме вітер, рівну всім вагу дає роса демократична. Миг, чи трохи більше – знову почина. Ірветься голос вверх. Світанки всі – мої! Шануй мене! – кричить він, під замком у млі – владиці над його житлом. Все більше болю і безуму кожен скрик, він мусить стиснути ті кігті, вивернуть кадик, щоб крик цей вирвався крізь нього. Зирк, і бачу, що, крім світла, нічирк, мурахами земля за нього йде, та тінь – ні пари з вуст – на землю упаде. Як звати невимовне, як земля скипає цвіркунами? Чуть тертя, немов пришвидшені слова. Скелет плазує листям, досі скутий силует ще мить стоїть над зігнутим стеблом, зболілі лікті тре; летить уже слідком за цим, як гумка пружна, і звучить всіма, що знає, мовами за мить. не ротом, а, скоріше, дві руки і їхніх пальців доторку ті звуки, як світло, що розсіяно прочісує траву та його мова – дозвіл бути усьому, однак зігнешся раптом в сіножать – сполохані тобою стебла вже мовчать.</p>
<p>SUNDAY BALLAD</p> <p>A questioner called Light appeared, with probe and beam began to search the room</p>	<p>НЕДІЛЬНА БАЛЛАДА</p> <p>З'явився слідчий йменням Світло, щупом і променем почав в кімнаті ритись</p>

<p> where two lay twined in bed. whose intellect surpassing theirs with no regard for things half-dressed accused them of old age as weak as eggs they woke. they thought their bodies gleaming in the window-square felt less like age than air oh no not quite in blue pedantic Light two doors away two trees made less of leaves than sound as if to prove them wrong described the wind and as they dressed the dust flew white and silent through the house </p>	<p> в якій сплелися в ліжку двоє. на фоні них – інтелектуал без жалю до вдягнутих в один лиш пеньюар за старість їх обвинуватив – слабкі як яйця ті збудились. втім думали, що їхні тілеса мов відблиски в квадратному віконці відчутні як повітря подих а не віку о ні не зовсім у Світлі синьо-педантичному в двох кроках двох дерев гілляки не стільки з листя скільки з шуму так ніби довести їм хибність цієї думи описували вільність вітру струму а поки вони вдягались пил білий і тихий по дому полетів </p>
<p> YOU MUST NEVER SLEEP UNDER A MAGNOLIA when the tree begins to flower like a glimpse of Flesh when the flower begins to smell as if its roots have reached the layer of Thirst upon the unsealed jar of Joy Alice, you should never sleep under so much pure pale so many shriek-mouthed blooms as if Patience had run out of </p>	<p> НІКОЛИ НЕ СПИ ПІД МАГНОЛІЄЮ коли дерево починає цвісти немов проблиск Плоті коли квітка починає пахнути немов її коріння сягнуло шару Спраги над відкритою банкою Радості Алісо, ніколи не спи під такою чистою блідістю такою крикливою квітучістю немов Терпіння вичерпало своє </p>

Patience	Терпіння
<p>ASIDE</p> <p>In Berkshire somewhere 1970</p> <p>I hid in a laurel bush outside a house, planted in gravel I think.</p> <p>I stopped running and just pushed open its oilskin flaps and settled down in some kind of waiting room, whose scarred boughs had clearly been leaning and kneeling there for a long time. They were bright black.</p> <p>I remember this Museum of Twilight was low-ceilinged and hear-through as through a bedroom window one hears the zone of someone's afternoon being shouted and shouted in, but by now I was too evergreen to answer, watching the woodlice at work in hard hats taking their trolleys up and down. through longer and longer interims a dead leaf fell, rigidly yellow and slow. so by degrees I became invisible in that spotted sick-room light and nobody found me there. the hour has not yet ended in which under a cloth of laurel I sat quite still.</p>	<p>ОСТОРОНЬ</p> <p>У Беркширі близько 1970-го</p> <p>я сховалась у лавровому кущі біля будинку, висадженому, здається, у гравії.</p> <p>я зупинилась і просто розсунула його маслянисті клапани та вмостилась як у приймальні, чиї пошрамовані гілки вочевидь, схилялись навколішки там вже давно. Вони були яскраво-чорні.</p> <p>я пам'ятаю цей Музей Сутінків, низький і з тонкими стінами, чути, наче як через вікно спальні чути чиясь післяобідню годину, кричить і кричить, але тепер я була надто юна, щоб відповідати, і дивилась, як мокриці в касках працюють, катаючи свої візки вгору-вниз. через все довші й довші проміжки часу падало мертве листя, жорстко-жовте і повільне. тож поступово я стала невидимою у тому плямистому світлі лікарняної палати, і ніхто мене там не знайшов. години ще не пройшло, коли під полотном з лавра я сиділа зовсім нерухомо.</p>
<p>Sz</p> <p>good morning to you, first faint breeze of unrest no louder than the sound of the ear unzipping, late-comer, mere punctuation between seasons whom the Chinese call</p> <p>Sz</p> <p>forgive me, small-mouth,</p>	<p>Щ</p> <p>доброго ранку тобі, перший слабкий подиху неспокою, не голосніший за звук розпаковки вуха, запізнілий, всього лиш кома між сезонами, яку китайці називають</p> <p>Щ</p> <p>пробач мені, малоротий,</p>

<p> I heard you criticise the earth and stepped outside to see the fields ruffle your cloth, but you were moving on: monotonous vindictive dust-bearing scrupulous one of many mass-produced particles of time by whom the fruit has small frost-marks and their hearts are already eroded and I too if you think, leaf-thief, if you think I care about your soft-spoken head-in-the-clouds seizure of another and yet another and yet another hour then hear me, Sz, you are so bodiless, so barely there that I can only see you through starlings whom you try this way and that like an uncomfortable coat and then abandon </p>	<p> я чула, як ти критикував землю і вийшла, щоб побачити, як ниви шелестять твоїм одягом, але ти рухався далі: монотонний мстивий пилоносний ретельний одна з безлічі частинок часу масового виробництва, від яких на плодах лишаються сліди морозу, а їхні серця вже зношені, і я теж якщо ти думаєш, листокраде, якщо ти думаєш, що мені не байдуже твоє тихе вітання в хмарах із захопленням ще однієї, ще однієї і ще однієї години тоді послухай мене, Щ, ти такий безтілесний, такий ледь помітний що я бачу тебе лише крізь шпаків яких ти приміряєш то так, то сьак, наче незручне пальто а потім відкидаєш </p>
<p> EVENING POEM Old scrap-iron foxgloves rusty rods of the broken woods what a faded knocked-out stiffness as if you'd sprung from the horse-hair of a whole Victorian sofa buried in the mud down there or at any rate something dropped from a great height straight through flesh and out the other side has left your casing pale and loose and finally just a heap of shoes they say the gods being so uplifted can't really walk on feet but take tottering steps </p>	<p> ВЕЧІРНЯ ПОЕМА Старі залізні наперстянки іржаві стрижні розтщених лісів яка ж вицвіла розбита жорсткість ніби ти вискочив з кінського волосу цілого вікторіанського дивана похованого там у багнюці або у всякому разі щось впало з великої висоти прямо крізь плоть і з іншого боку вилетіло лишивши твою шкіру блідою і вільною і врешті-решт лише купою башмаків кажуть боги такі піднесені не спроможні ходити ногами лише непевними кроками </p>

<p>and lean like this closer and closer to the ground which gods? it is the hours on bird-thin legs the same old choirs of hours returning their summer clothes to the earth with the night now as if dropped from a great height falling</p>	<p>і припадають так все ближче і ближче до землі які боги? це години на тонких як пташині ногах ті самі давні хори годин повертають своє літнє вбрання землі разом із ніччю ніби впущені з великої висоти падають</p>
<p>And so he goes on dwindling away maybe through too much prayer is now too rarefied to touch or settle anywhere and falls to whispering here as lost as dust in dark light under grass in chorus with unanimous unrest whose hearsays half-thoughts twinkling on and off I never quite make out or not what is the word for something fashioned in the quick of hearing but never quite but never quite appearing</p>	<p>І так він все далі згасає може від надмірних молитов тепер надто розріджений щоб торкнутись або осісти десь і переходить на шепіт тут розгублений як пил у темному світлі під травою у хорі одностайного неспокою чиї чутки напівдумки мерехтять де-не-де я ніколи не збагну чи ні яке слово означає щось що миттю на слух формується але ніколи але ніколи не з'являється</p>
<p>VIOLET Recently fallen, still with wings out, she spoke her name to summon us to her darkness. Not wanting to be seen, but not uncurious, she spoke her name and let her purple deep eye-pupil be peered into. 'Violet,' she said and showed her heart under its leaf.</p>	<p>ФІАЛКА Щойно впавши, ще з розпростертими крилами, назвалася вона, щоб забрати нас у свою темряву. Не прагнучи потрапити на очі, але не без цікавості, назвалася вона і дозволила зазирнути у свої лілові глибокі зіниці. «Фіалка», – сказала вона і відкрила своє серце із-під листя.</p>

<p>Then she leant a little frightened forwards and picked a hand to pick her. And her horrified mouseface, sniffed and lifted close, let its gloom be taken and all the sugar licked off its strangeness while we all stood there saying, 'Violet! Violet!' fingering her blue bruised skin. Finally she mentioned the name of her name which was something so pin-sharp, in such a last gasp of a previously unknown language, it could only be spoken as a scent, it could only be heard as our amazement.</p>	<p>Відтак трохи злякано схилилась уперед й обрала руку, що її підбере. І її нажахане мишаче личко, обнюхане і підійняте, віддало свою похмурість і всю солодкавість, злизану зі свого дивацтва, поки ми всі стояли, повторювали: «Вайолет! Вайолет!», торкаючись її вкритої синцями шкіри. Нарешті вона назвала наймення свого імені, щось настільки гостре, як останній подих раніше неznаної мови, що його можна було вимовити лише як аромат, а почути – лише як наше здивування.</p>
<p>NARCISSUS once I was half flower, half self, that invisible self whose absence inhabits mirrors, that invisible flower that is always inwardly groping up through us, a kind of outswelling weakness, yes once I was half frail, half glittering, continually emerging from the store of the self itself, always staring at rivers, always nodding and leaning to one side, I came gloating up, and for a while I was half skin half breath, for a while I was neither one thing nor another, a waterflame, a variable man-woman of the verges, wearing the last self-image I was left with before my strength went down down into darkness for the best of the year and lies here crumpled in a clot of sleep at the root of all nothings</p>	<p>НАРЦИС колись я був напівквіткою, напівсобою, тим незримим «я», чия безвість мешкає в дзеркалах, тією незримою квіткою, що завжди зсередини проростає крізь нас, ніби всепоглинаюча слабкість, так, колись я був напівкрихким, напівблискучим, постійно виринав із самого сховища самого себе, завжди задивлявся на річки, завжди кивав і схилявся на один бік, я зловтішно виринув, і певний час я був напівшкірою, напівподихом, певний час я не був ані чимось, ані нічим, водяним полум'ям, непостійною чоловіко-жінкою межі, одягнений в останній свій образ, який лишився мені, перш ніж моя сила канула в темряву на більшу частину року і не лягла тут зім'ята клубком сну біля коріння всього ніщо</p>
<p>LILY OF THE VALLEY A white-faced hanging-her-head well-rooted woman used to live here. Under the hips of the hills</p>	<p>КОНВАЛІЯ Білолиця зі схиленою головою старезна жінка жила тут колись. Під стегнами пагорбів</p>

<p>in the arms of the valley. Day after night after day she stood here. Hanging her head and letting fall her glances on the tilted surface of the river. Which was in fact the exact diameter of the sphere of the valley. The very tip of the cone down which heaven was endlessly trickling. And trees leaves stars everything was always running down through stones to this lowest level of the lull between earth waves. And hanging her head she said I'm not leaving this valley I'm going to bury my feet in the earth they'll never shift me. But they did.</p>	<p>в обіймах долини. День за днем ніч за ніччю вона стояла тут. Схиливши голову опустивши погляд на стрімку річкову гладь. Чий діаметр насправді дорівнював діаметру долини. Сама верхівка конуса з якого нескінченно стікало небо. І дерева листя зірки все завжди стікало крізь камені до цього найнижчого рівня затишшя між земними хвилями. І схиливши голову вона сказала я не покину цю долину я закопаю свої ноги в землю вони ніколи не зрушать мене. Але вони зрушили.</p>
<p>RED-VEINED DOCK knock knock knock knock dear red-veined liver-skinned scalpel-trained feeler of glands with your soap-sweet hands and warm glass wands knock knock knock knock dear blood-stained Dock it's me again and I'm in pain absolute eye-watering</p>	<p>ЩАВЕЛЬ КРИВАВИЙ тук-тук тук-тук любий кривавий шкіра як печінка вправний зі скальпелем відчуваєш залози своїми мильно-солодкими руками і теплими скляними паличками тук-тук тук-тук любий скривавлений Щавеле це знову я і мені боляче аж до сліз</p>

<p>voice-faltering up-to-the-minute agony which makes me scream constantly can you hear me? I need an appointment please at every o'clock let me in urgently frequently you know it's me with my dead foot sore throat demand for a sick note and I know you Dr Go-Slow with your thick black eyebrow and your bristly beard-shadow I know I know your noisy nose-blow and the grimly to-fro fetching of scissors by your long fingers and your sly certainty that there is still no remedy for mortality except mortality</p>	<p>до зірваного горла безперервна агонія що мучить до постійного крику ти мене чуєш? мені треба на прийом, будь ласка о кожній годині впусти мене негайно часто ти знаєш що це я з моєю відмерлою ногою болем у горлі вимогою лікарняного і я знаю тебе докторе Неспішний з твоїми густими чорними бровами і щетиною на підборідді я знаю я знаю твоє гучне шмаркання і похмуре ходіння туди-сюди за ножицями твоїми довгими пальцями і твоєю хитрою впевненістю що все ще немає ліків від смертності крім смертності</p>
<p>DAISY I will not meet that quiet child roughly my age but match-size I will not kneel low enough to her lashes to look her in her open eye or feel her hairy wiry strength or open my mouth among her choristers I will not lie small enough under her halo to smell its laundered frills</p>	<p>СТОКРОТКА я не стріну ту тиху дитину віком з мене але розміром з сірник я не вклонюся так низько аж до її вій щоб подивитися їй в очі або торкнутися її жилавої сили або розімкнути рота в колі її хористів я не ляжу малим під її німбом щоб відчути дух випраних рюшів</p>

<p>or let the slightest whisperiness find out her friendliness because she is more summer-like more meek than I am I will push my nail into her neck and make a lovely necklace out of her green bones</p>	<p>або дозволити легенькому шепотінню вивідати її привітність бо вона більш літня більш лагідна ніж я я втисну ніготь їй у шию і зроблю з її зелених кісток чарівне намисто</p>
<p>DENSE SILKY BENT Also there is an old man dressed in a rustling softness with long washed hair and a little beard cut square, often to be seen at dawn performing stretches to the sun and doesn't care who watches, stares straight through anyone with baleful, buzzard-on-a-fencepost vision. When he leans to the side and breathes in loud and out with accompanying swearwords, he seems small and sour like a lost lover withered to a straw. But when he forward-bends and his loose shirt flops on his blinking eyes and swishes in the dirt, sometimes we kick him from behind, he doesn't mind, just springs up green again and stares at the sun.</p>	<p>МЕТЛЮГ ПЕРЕРИВЧАСТИЙ Також є такий старий, вбраний у шарудливу м'якість, з довгим вимитим волоссям і квадратною борідкою, часто можна побачити його розминку на світанку, і йому байдуже, чи хтось дивиться, він глядить крізь усіх зловісним поглядом, мов яструб на стовпі. Нахилившись убік і з гучними вдихами-видихами, з супутніми прокльонами, він здається малим і понурим, як втрачена любов, зів'яла до соломи. Але коли він нахиляється вперед, і його розхристана сорочка лягає на витріщені очі і ляскає об землю, ми іноді копаємо його ззаду, а він не зважає, лише знову випростується і вдивляється в сонце.</p>
<p>MOTHER OF THOUSANDS Mother of Thousands slaps the flour from her hands and lies down flump in her loose-fitting stomach and elbows in the arms of her warm old man. 'No rest for the wicked,' she sighs, rolling a flan of sleep over her eyes. Mother of Thousands of socks and toys: she's a wasp in a tin in her too small house, with its too much noise. And she's pregnant again. 'No rest for the wicked,' she sighs, rubbing the flour from her eyes.</p>	<p>КАЛАНХОЕ-МАТИ Каланхое-мати струшує борошно з рук і падає на ліжко пухким животом і ліктями в теплі обійми свого чоловіка. «Лиш на тому світі спочину», – зітхає вона, накриваючи очі плівкою сну. Каланхое-мати тисяч шкарпеток та іграшок: як оса в бляшанці у своєму замалому будинку, де забагато шуму. І ще й знову вагітна. «Лиш на тому світі спочину», – зітхає вона, відтираючи борошно з очей.</p>

<p>Then it's hours by the bedside, bored like an old old woman riding alone on a bus with her mouth dropped open. 'No rest for the wicked,' she sighs, smelling the burning smell of her eyes. A sudden updraught of dreams lifts her away to a garden. She's choking, she's coughing up sap with her mouth full of pollen. 'No rest for the wicked,' she sighs, opening the thousand flowers of her eyes.</p>	<p>Потім – години в ліжку, нудьга, як у старезної жінки, що їде сама в автобусі з привідкритим ротом. «Лиш на тому світі спочину», – зітхає вона, відчуваючи запах гару з очей. Раптовий мрійливий порив відносить її до саду. Вона задихається, кашляє соком, а рот повний пилку. «Лиш на тому світі спочину», – зітхає вона, відкриваючи тисячі квітів своїх очей.</p>
<p>STINKING GOOSE-FOOT Stinking Goose-foot has grown human. It could happen to anyone. Has no bath. Keeps his socks in a bag that he hangs on a nail by the door. And his wife in the earth. In the wet season, in the wasteground, poking around with a spade, you'll see him put slugs in a bag. Which he pops in his mouth. Or at puddles he stands soaping his hands, but his breath smells lonesome his toes are decayed underneath. He loves sitting up late, eating sweet biscuits, unbinding a bandaged foot which scrunches and itches. And the little mealy lines of his veins show what a trouble it's been</p>	<p>ЛОБОДА СМЕРДЮЧА Цей бур'ян виріс людиною. Таке з кожним може трапитись. Не миється. Тримає шкарпетки в мішку, який вішає на цвях біля дверей. А дружина його в землі. У сезон дощів, на пустирі, колупаючись лопатою, ви побачите, як він збирає слимаків у мішок. А потім пхає його собі в рота. Або стоїть біля калюж, намилює руки, але його подих пахне самотністю, а пальці на ногах підгнивають. Він любить сидіти допізна, їсти солодке печиво, розв'язувати перев'язану ногу, що свербить і болить. А маленькі борошнисті лінії його вен показують, як важко</p>

<p>to be quite this strange. How it stretches his neck to peer here and there as he goes slowly along the back lanes when apparently he's got webbed toes. All he knows is his hands, when he creeps and leans on his cane, seem as old as the lanes but as strong as good twine</p>	<p>бути настільки дивним. Як він витягує шию, зазираючи то тут, то там, поки повільно крокує по задвірках, хоча, вочевидь, у нього перетинчасті пальці. Він знає лише, що його руки, коли він крадеться, спершись на палицю, здаються старими, як провулки, але міцними, як хороший шпагат.</p>
--	---

CHAPTER 2. TRANSLATION COMMENTARY

2.1. Alice Oswald's literary portrait

Alice Oswald is a contemporary British poet whose work has redefined the relationship between nature, language and myth in modern poetry. Born in Reading, Berkshire, in 1966, she studied Classics at New College, Oxford, and in the subsequent years worked as a gardener, with these experiences profoundly influencing her poetic worldview. She currently resides in Devon with her husband, playwright Peter Oswald, and their three children. In 2019, she was appointed as the inaugural female Professor of Poetry at the University of Oxford (Lea, 2019). Her academic background and connection to the natural world combine to form the foundation of a poetic style that is both intellectual and vividly sensory.

The scope of Oswald's poetic works – twelve collections in total – encompasses a vast array of forms and themes. Her first collection, *The Thing in the Gap-Stone Stile* (1996), earned her the Forward Prize for Best First Collection. *Dart* (2002), which was awarded the T. S. Eliot Prize, is an extensive poem exploring the River Dart in Devon and serves as a testament to the author's intricate relationship with the place, its voices, mythological elements, and nature (Winterson, 2004). This work has been described by researchers as a form of "poetical cartography," where the author maps the river not just geographically, but through the polyphony of human and non-human voices (Prieto, 2024). Other notable collections include *Woods, etc.* (2005), *Memorial* (2011) – a drastic reinterpretation of Homer's *Iliad*, *Nobody: A Hymn to the Sea* (2019), and the two which are represented in this paper – *Falling Awake* (2016) and *Weeds and Wild Flowers* (2009).

Her poetry is frequently inspired by classical literature and oral traditions, yet her language remains modern and grounded in the rhythms of nature. She is recognized for her fluid, musical verse, which allows her to merge landscape and human emotion into a single poetic current, thus rendering her voice both intimate and expansive (Kellaway, 2016). This specific attention to the auditory landscape is defined by scholars as "acoustic arrangements," where the poem functions as a score for oral performance, emphasizing the acoustic properties of the natural world (Thacker, 2018).

Oswald's work has received extensive critical acclaim, with scholars and reviewers frequently highlighting her unique position at the intersection of oral tradition, ecopoetics, and classical revisionism. Critics often focus on her structural innovations and her ability to give voice to the non-human world. Joanne Dixon argues that Oswald's poetry creates a space where the boundaries between the human subject and the natural object are dissolved, challenging the anthropocentric worldview (Dixon, 2017).

From a structural perspective, scholars have noted Oswald's deliberate departure from traditional narrative structure. In their analysis of *Memorial*, researchers Lena Linne and Burkhard Niederhoff argue that Oswald employs a "paratactic poetics". By removing the narrative plot of the *Iliad* and the subordinating connectives, they argue, Oswald creates a "bipolar poem" in which the biographies of dying soldiers are placed alongside extended epic similes. This paratactic structure requires readers to reconcile the violence of war with the pastoral tranquility of nature, forming an "antiphonal account" that highlights the simultaneity of life and death (Linne & Niederhoff, 2018).

Furthermore, her unique blending of the real and the mythic has also been characterized as "magical surrealism," a style that allows for a deeper exploration of the mystery inherent in everyday natural phenomena (Dacus, 2023). Specific analyses of poems such as "Swan" from *Falling Awake* highlight how Oswald deconstructs romanticized images to reveal a starker, physical reality of the creature (Zani, 2024). Critics such as Jeanette Winterson have praised works like *Dart* for restoring poetry's primal function as the voice of the community and landscape rather than a mere reflection of the poet's ego. Winterson describes Oswald's verse as "fast-flowing as the river", applauding its ability to transform the countryside into an "inner landscape" (Winterson,

2004). Similarly, academic discourse in journals such as *Green Letters* often cites Oswald's "slow listening" technique – a method of deep attentiveness – as a means of challenging anthropocentric perspectives and enabling elements such as water, stones and plants to express themselves (MacKenzie, 2016) and suggesting that it is a vital response to the environmental crisis (Livie, 2018).

While academic observations tend to focus on the intellectual aspects of Oswald's poetry, reader responses often mirror these but focus more intensely on the visceral and auditory experience of her work. Reviews in publications such as *The Guardian* and *The Observer*, as well as discussions among readers on literary platforms, often describe her poetry as "hypnotic", which "has a dizzying way of turning the world upside down" (Anderson, 2017). Kate Kellaway notes that Oswald is fundamentally an "acoustic" poet, whose work must be read aloud to fully appreciate its rhythmic complexity (Kellaway, 2016).

2.2. The system of stylistic devices in the poetic style of Alice Oswald

This study employs a corpus-based approach to analyze the translation transformations in Alice Oswald's poetry, namely, Oswald's collections *Falling Awake* (2016) and *Weeds and Wild Flowers* (2009).

The analytical procedure consisted of three main stages: identifying stylistic devices in the source text; determining the corresponding translation techniques in the target text; and performing a quantitative analysis to reveal the dominant strategies employed in the translation process.

Despite centuries of linguistic appropriateness that has informed the making and judging of poetry (Leech, 2014), nowadays poetry is viewed as one of the freest literary genres in the means of originality and expressiveness. Achieving that calls for maximum usage of literary means such as stylistic devices (also known as tropes or figures of speech).

Stylistic devices are the linguistic techniques that authors use to evoke emotion, create imagery, and shape an individual style. Alshamiri and Murshed define stylistic devices as "some sort of language tools" which are used by authors to create beauty, novelty and uniqueness in the language (Alshamiri & Murshed, 2025); while Katie Wales points out that those are features of language usage that draw attention to themselves and are considered different from standard way of speaking (Wales, 2014).

The classification of stylistic devices is generally founded on the language layers those devices operate on, but occasionally some of them are found to be rather binary in this respect, in possess of double feature. For this reason, it is better to investigate stylistic devices using a level-oriented approach, and for this study the classification given by Ukrainian linguist Olena Selivanova will be used as a point of reference, focusing on two out of four levels: **lexical** and **syntactical** (Selivanova, 2011).

Within this theoretical framework, Alice Oswald's poetry provides a vivid example of how meaning is constructed through the use of those stylistic devices. Her verse relies less on formal structures, such as rhyme schemes or regular metre (with a few exceptions), and more on acoustic naturalism, with sound and image working together to create a sense of fluidity and motion (Kellaway, 2016). Oswald's free verse relies heavily on one of the stylistic devices not mentioned in Selivanova's classification: enjambment. In his *Linguistic Guide to English Poetry*, Leech defines enjambment as the placement of a line boundary where, according to grammatical and phonological considerations, a deliberate pause would be abnormal (Leech, 2014).

The following example is a typical piece by Oswald, in which enjambment coincides with the absolute absence of punctuation, creating a sense of uninterrupted motion and breathless continuity. The omission of punctuation facilitates the convergence of syntax and rhythm into a unified, uninterrupted flow, thereby embodying her conception of poetry as a living, breathing organism:

*And so he goes on dwindling away
maybe through too much prayer
is now too rarefied to touch
or settle anywhere
and falls to whispering here
as lost as dust
in dark light under grass
in chorus with unanimous unrest
whose hearsays half-thoughts
twinkling on and off
I never quite make out
or not
what is the word for something
fashioned in the quick of hearing*

but never quite
but never quite
 appearing (Oswald, 2016)
 І так він все далі згасає
 може від надмірних молитов
 тепер надто розріджений щоб торкнутись
 або осісти десь
 і переходить на шепіт тут
 розгублений як пил
 у темному світлі під травною
 у хорі одностайного неспокою
 чії чутки напівдумки
 мерехтять де-не-де
 я **ніколи** не збагну
 чи ні
 яке слово означає щось
 що миттю на слух формується
але ніколи
але ніколи
 не з'являється

This example also illustrates the use of repetition, a syntactic device that appears frequently in Oswald's works, serving both rhythmic and semantic functions. As Vyacheslav Karaban (2002) emphasises, syntactic repetition involves the repetition of words or phrases to create a logical or emotional emphasis and draw the reader's attention to specific details. Here, it serves not only to create a rhythm, but also to emphasise the elusive nature of the subject. By delaying the final verb "appearing", Oswald creates palpable tension, forcing the reader to experience the speaker's hesitation and uncertainty. This technique mirrors the natural phenomenon described – something that is constantly on the verge of manifestation, yet remains just out of reach – reinforcing the poem's meditative tone and imitating the cyclical, often unresolved rhythm of nature.

One of the most notable instances of anaphora – one of the kinds of repetition – in Alice Oswald's verse is found in this piece from *Falling Awake*:

I notice a cold streak
I notice it in the sun
 all that dazzling stubbornness
 of keeping to its clock
I notice the fatigue of flowers
 weighed down by light
I notice the lark has a needle
 pulled through its throat
 why don't they put down their instruments?
I notice they never pause
I notice the dark sediment of their singing
 covers the moors like soot blown under a doorway
 almost everything here has cold hands
I notice the wind wears surgical gloves
I notice the keen pale colours of the rain
 like a surgeon's assistant
 why don't they lift their weight
 and see what's flattened underneath it?

*I notice the thin meticulous grass,
thrives in this place (Oswald, 2016)*
Я помічаю протяг
я помічаю його на сонці
 усю ту сліпучу впертість
 тримати свій відлік
я помічаю втому квітів
 обтяжених світлом
я помічаю у жайворонка голку
 устромлену в горло
 чому вони не відкладають свої інструменти?
я помічаю що вони не зупиняються
я помічаю що темний шлейф їхнього співу
 вкриває болота наче кінтява під дверима
 майже у всіх тут холодні руки
я помічаю що на вітрі хірургічні рукавички
я помічаю різкі і бліді кольори дощу
 як в асистента хірурга
 чому б їм не підняти себе
 і не глянути що там під ними?
я помічаю вперту тонку траву,
 що буяє в цьому місці

Here, the relentless recurrence of "I notice" transforms a simple observation into a disciplined, meditative act. As Nika Marushchak (2019) emphasizes in her studies on poetics and idiostyle, such repetitive structures are not merely ornamental but serve as fundamental markers of the author's unique narrative perspective. By reproducing the anaphora, the Ukrainian translation recreates the original's hypnotic rhythm, ensuring the reader experiences the intended gradual immersion into the landscape.

Parallelism is also employed with some regularity as structural means of achieving rhythmical coherence, e.g.:

*down there in the underworld
where the tired **stones have fallen**
and **the sand** in a trance **lifts** a little (Oswald, 2016)*

*там в потойбічному світі
де **спочило** втомлене **каміння**
і **пісок** ледь-ледь **здіймається** в трансі*

The parallel syntactic structures create a measured cadence that is almost hypnotic, reflecting the stillness of the underworld. This structural symmetry equates the different elements of the landscape – stones and sand – in the reader's perception. This rhythmic consistency is crucial in establishing the trance-like atmosphere of the poem, where the lines between the animate and inanimate blur.

At the lexical level, Alice Oswald's poetic style is characterised by rich use of metaphor, personification and symbolism. These devices serve as more than mere ornamentation; rather, they are tools serving to animate the natural world. In *A Short Story of Falling*, the opening poem of the *Falling Awake* collection, Oswald reimagines biological processes as metaphysical scenes. For

example, the line “to steal the light and hide it in a flower” (Oswald, 2016) reinterprets photosynthesis as theft, thus giving the natural world intent and agency.

A similar convergence of metaphor and personification can be seen in the poem “Fox”. Here, the poet uses anthropomorphic imagery to depict the animal’s intrusion:

*I heard a cough
as if a thief was there
outside my sleep
a sharp intake of air
a fox in her fox-fur
stepping across
the grass in her black gloves
(Oswald, 2016)
Я почула кашель
ніби там був злодій
за межами мого сну
різкий вдих
лисиця в своїй лисячій шубі
ступає по
траві в чорних рукавичках*

In this excerpt, the initial simile of the “thief” evolves into a sustained personification. By describing the fox as wearing “black gloves”, Oswald blurs the distinction between animal instinct and human transgression. The creature transcends its biological reality to become a symbol of stealth, curiosity, and the violation of boundaries between the wild and the domestic.

In a similar manner, Oswald employs symbolism to transform mundane natural elements into vessels of metaphysical significance. In *A Short Story of Falling*, the rain that “rises to the light and falls again” (Oswald, 2016) is employed as a symbol of the perpetual renewal of life, thus echoing the cyclic movement of creation and decay. Water is frequently employed in Oswald’s poetry as both a physical element and a metaphorical device, serving as a conduit for the exploration of concepts such as time, memory, and the fluidity of identity. The same symbolic logic is also evident in *Severed Head Floating Downriver*, which juxtaposes the image of the river with the myth of Orpheus, creating a dual metaphor of dissolution and remembrance:

*my voice being water
which holds me together and also carries me away (Oswald, 2016)
мій голос що став водою
яка втримує мене і водночас уносить*

Ultimately, it is evident that Alice Oswald’s poetry exemplifies the manner in which meaning and rhythm are derived through the meticulous and consistent utilisation of stylistic devices across diverse linguistic levels. The poet’s frequent use of enjambment contributes to a sense of continuity and fluidity, while repetition, parallelism, and anaphora provide structural and rhythmic coherence without reliance on strict metre. At the lexical level, metaphor, personification and symbol predominate, transforming natural imagery into a dynamic medium for reflecting upon time, memory and transformation. Collectively, these devices constitute a cohesive poetic system in which linguistic form, rhythm, and imagery function interdependently to shape Oswald’s distinctive, contemplative voice.

2.3. Linguistic means of rendering imagery in the Ukrainian translation

In poetic translation, the translator plays a multifaceted role that differs from other fields. Not only do they act as a linguistic mediator, but they also recreate the aesthetic experience. As Susan Bassnett notes, poetry translation is often considered the most challenging form of translation, requiring the translator to navigate complex linguistic and cultural boundaries while preserving the intricate musicality and symbolic depth that characterise the original text (Bassnett, 2014).

This process requires more than linguistic proficiency; it demands an in-depth understanding of two poetic traditions: the source and the target. The translator must convey not only meaning, but also mood, and not only lexical accuracy, but also the impact of metaphor, the cadence of a line and the rhythmic pulse. According to Peter Newmark, poetry belongs to the “expressive function” of language, in which the form of the utterance is as important as its content. Therefore, the translator’s task is to reproduce the author’s specific style, as well as the aesthetic impact of the original rhythm and sound symbolism (Newmark, 1988).

Therefore, translating poetry subjects the translator to a constant series of linguistic and aesthetic challenges. The cultural and emotional connotations inherent in poetic language often cannot be transferred directly. This aligns with Roman Jakobson’s assertion that poetry is technically “untranslatable” and can only undergo “creative transposition” (Jakobson, 2021). Thus, the translator is required to employ creative strategies that balance precision with poetic freedom. In this context, translation techniques are essential tools for conveying meaning and artistry across languages, enabling the reconstruction of the source text’s aesthetic integrity in the target language.

A substantial corpus of research in the field of translation studies has been dedicated to the investigation of the strategies and techniques employed by translators in reproducing imagery and stylistic features in a target language. One of the most widely accepted classifications is that proposed by Molina and Hurtado Albir (2002). Eight specific techniques (adaptation, amplification, borrowing, literal translation, modulation, particularization, reduction, transposition) were selected to serve as the theoretical basis for the subsequent analysis of the Ukrainian translation of Alice Oswald’s poetry.

One of the primary strategies for bridging the cultural gap is adaptation. **Adaptation** is a technique used to replace a source text cultural element with one from the target culture, making the text more familiar and comprehensible to the target reader (Molina & Hurtado Albir, 2002). It is often considered one of the most creative translation strategies, used when the cultural context of the source text differs greatly from that of the target audience. Peter Newmark (1988) defines adaptation as the “freest” form of translation, mainly used for plays and poetry where the themes, characters and plots are preserved but the source language (SL) culture is converted to the target language (TL) culture. In literary translation, this technique is essential for conveying idiomatic expressions, proverbs and culturally specific units of measurement, as translating them literally would disrupt the reader’s comprehension. By substituting the original image with a functionally equivalent one in the target culture, the translator can ensure that the emotional and cognitive impact remains the same.

In my translation, adaptation was mainly used for idiomatic expressions and units of measurement:

(1-s) *you can hear him smashing through **six-foot** nettles* (Oswald, 2016) – (1-t) *чутно як він продирається крізь **двометрову** кропиву*

Here, the imperial measurement unit “six-foot” was adapted to the metric system (“двометрову”) to ensure the target audience can recognise it immediately.

(2-s) *that falls at dusk
out of the blue to the earth* (Oswald, 2016)

(2-t) *що лягає як смеркається
на землю як **сніг на голову***

The English idiom “out of the blue” implies suddenness. In order to preserve the meaning and imagery that would be familiar to the Ukrainian reader, I used the adaptation technique, employing the equivalent idiom “як сніг на голову”.

(3-s) *“No rest for the wicked,” she sighs,
rolling a fan of sleep over her eyes. (Oswald, 2009)*

(3-t) *«**Лиш на тому світі спочину**», – зітхає вона,
накриваючи очі плівкою сну.*

The proverb “No rest for the wicked” carries a weary tone. I adapted it by using a culturally specific Ukrainian phrase that conveys the same fatalistic acceptance of endless work.

While adaptation addresses cultural disparities, structural differences often necessitate expanding the target text to preserve clarity and rhythm. This brings us to the technique of amplification. **Amplification** involves introducing linguistic details that are not explicitly present in the source text, such as explicative paraphrasing or extra words (Molina & Hurtado Albir, 2002). When translating poetic texts, translators often need to expand the target text to ensure grammatical correctness or preserve the rhythmic structure. Eugene Nida (1964) categorises this as “additions”, explaining that such expansions are often necessary to make explicit what is implicit in the source text, or to resolve structural ambiguities. When translating from a concise, analytical language such as English into a synthetic language such as Ukrainian, amplification is often necessary to complete a specific metre and rhyme scheme, ensuring that the target verse retains the sonic density and meaningful weight of the original.

(4-s) *It is the story of the falling rain
to turn into a leaf and **fall again** (Oswald, 2016)*

(4-t) *Це оповідь в якій дощу краплини
обернуться листком і **знову вниз полинуть***

(5-s) *if only I a passerby could pass
as clear as water through a **plume of grass**
to find the sunlight hidden **at the tip**
turning to seed a kind of lifting rain drip (Oswald, 2016)*

(5-t) *аби лиш тільки я пройдисвіт зміг пройти
прозорим як вода **крізь шлейф трави густий**
і віднайти проміння сонця що криється **на вістрі тих висот**
щоб висадити ніби краплю із дощу та й назворот*

In these examples, I amplified some phrases to enhance the imagery and maintain the rhythmic structure and rhyme of the Ukrainian version.

On the other hand, some elements of the source text need to be preserved rather than adapted or expanded in order to maintain the specific setting. In such cases, borrowing is the most appropriate strategy. **Borrowing** is the translation technique that involves transferring a word or expression directly from the source text into the target text (Molina & Hurtado Albir, 2002). It is usually achieved through transliteration or transcription, and is vital for preserving proper nouns, toponyms and specific cultural references that ground the text in its original context. The source text includes few of those, which mainly undergone transcription (i.e. rendering them phonetically):

*John Strong – Джон Стронг
Thomas Lytch – Томас Літч*

Joyce Jones – Джойс Джонс
Lyn Waters – Лін Вотерс
Swindon – Свіндон
Violet – Вайолет

Furthermore, it is important to note that when translating from an analytical language (such as English) into a synthetic language (such as Ukrainian), morphological naturalisation is inevitable. This process involves adapting the borrowed word to the grammatical system of the target language by assigning it gender, number and case inflections. Without this adaptation, the borrowed names would not function syntactically within a Ukrainian sentence. The examples below illustrate how English plural markers and syntactic positions were converted into Ukrainian case endings and plural forms:

(6-s) *Orpheus was torn to pieces by Maenads* (Oswald, 2016) – (6-t) *Орфея роздерли на шмаття менади*

(7-s) *In Berkshire somewhere 1970* (Oswald, 2016) – (7-t) *У Беркширі близько 1970-го*

Despite the need for various transformations, the universal nature of certain poetic images allows for a direct transfer. **Literal translation** is a word-for-word translation in which the source text is converted into the target language with minimal structural or semantic changes (Molina & Hurtado Albir, 2002). Although it is often criticised in literary translation, it remains a valid and necessary technique, particularly when the source and target languages have similar structural or conceptual categories. Newmark (1988) argues that it should be the first step in any translation process, unless it results in inaccuracy or unnaturalness. This technique involves rendering the text word for word, transferring the syntactic structure and semantic imagery of the original without significant alteration. In poetic translation, this technique is effectively employed when the original imagery is universal or the syntax is deliberately simple. This enables the translator to preserve the author's specific stylistic choices and the directness of the poetic voice, avoiding the imposition of unnecessary interpretations.

The examples below show how the syntactic and semantic structures of the source text have been preserved in the target text.

(8-s) *why don't they put down their instruments?* (Oswald, 2016) – (8-t) *чому вони не відкладають свої інструменти?*

(9-s) *I notice the keen pale colours of the rain
like a surgeon's assistant* (Oswald, 2016)

(9-t) *я помічаю різкі і бліді кольори дощу
як в асистента хірурга*

(10-s) *had the misfortune to die over the dustbins in the snow* (Oswald, 2016) – (10-t) *мала нещастя померти над сміттєвими баками в снігу*

(11-s) *And her horrified mouseface, sniffed and lifted close* (Oswald, 2009) – (11-t) *І її нажахане мишаче личко, обнюхане і підійняте*

However, when a literal translation would distort the meaning or sound unnatural in the target language, a change of approach is needed. This is where modulation proves to be an invaluable tool. Newmark (1988) defines **modulation** as a variation that occurs through a change in viewpoint or perspective, and often in category of thought. Unlike transposition, which is a grammatical change, modulation is a semantic shift. This technique is often employed to convey complex metaphors or adapt imagery to the logic of the target language. Common types of

modulation include changing from the abstract to the concrete, reversing terms, and antonymic translation (replacing an affirmative statement with a negative one that conveys the same meaning). This strategy enables the Ukrainian translation to sound natural and idiomatic while preserving the underlying message of the English source text.

(12-s) *is one of water's wishes and this tale
hangs in a seed-head **smaller than my thumbnail*** (Oswald, 2016)

(12-t) *одним із водних марень і ця казка
сховалась в насініні з **одну двадцятку мого зап'ястка***

This is an example of a shift in cognitive reference necessitated in order to preserve the rhyme scheme while retaining the core meaning of “smallness”.

(13-s) *the crime goes on without **volition singing in its bone*** (Oswald, 2016) – (13-t) *кістки не сповнює умисел без якого вчиняється злочин*

(14-s) *until the clouds close their options and the whole
melancholy air*

*surrenders to pure fear and
falls* (Oswald, 2016)

(14-t) *доки хмари не зімкнуть свої кордони і все
тужливе **небо**
не злякається до смерті і
впаде*

(15-s) *until the **facts forget themselves** gradually like a contrail* (Oswald, 2016) – (15-t) *поки **реальність не зітре себе** як слід від літака*

(16-s) *it's as dark as a pond down here **we could do with a hedge-flail*** (Oswald, 2016) – (16-t) *тут темно внизу як у ставку **нам би не завадив цін***

In this group of examples, modulation primarily manifested through antonymic translation, a technique that involves replacing an affirmative construction in the source text with a negative one in the target text (or vice versa) to achieve a more natural, idiomatic flow.

(17-s) *let its **gloom be taken** and all the sugar licked off its strangeness* (Oswald, 2009) – (17-t) *віддало свою **похмурість і всю солодкавість**, злизану зі свого дивацтва,*

In this case, the passive construction was modulated into an active one, thus enhancing the personification of the flower described.

In addition to changing the perspective, the translator often needs to adjust the level of detail to suit the norms of the target language. **Particularization** entails using a precise or concrete term instead of a general one (Molina & Hurtado Albir, 2002). In literary translation, this technique is often employed to create more vivid and specific imagery, helping the reader to visualise the scene more clearly.

Here are the examples:

(18-s) *and leaving her life and all its **tools*** (Oswald, 2016) – (18-t) *і покидаючи своє життя зі всіма його **механізмами***

(19-s) *what **dirt** shall we visit today?
what **dirt** shall we re-visit?* (Oswald, 2016)

(19-t) *чий **прах** ми навідаємо сьогодні?
до чийого **праху** ми повернемось?*

(20-s) and the *midges move between mirrors* (Oswald, 2016) – (20-t) і *мошкара снує* поміж дзеркал

(21-s) in the blackening lanes among *a few low trees* (Oswald, 2016) – (21-t) у потемнілих алеях *куцого підліску*

(22-s) with no regard
for *things half-dressed* (Oswald, 2016)

(22-t) без жалю
до *вдягнутих в один лиш пеньюар*

As exemplified above, the use of particularization was primarily aimed at resolving lexical ambiguity and crystallizing the visual imagery of the poem. This ensured that the target text retained the vividness and emotional impact of the original. Words with a broad semantic range in the source text, such as "things", "tools", or "secret", function effectively in English due to its high degree of abstraction. However, a literal translation of these generalized concepts into Ukrainian could flatten the poetic image or create stylistic dissonance. To avoid this, I narrowed the semantic scope by substituting abstract notions with tangible, sensory objects (e.g. by specifying the exact degree of unclothedness or the almost mechanical complexity of the bird's anatomy).

While amplification adds detail, the target language's rhythmic constraints sometimes demand the opposite approach. **Reduction** refers to the suppression of information from the source text in the target text (Molina & Hurtado Albir, 2002). Nida (1964) classifies this under "subtractions", highlighting that repetitions, transitional words or highly specific references may need to be omitted to prevent the translation from becoming excessive. This is particularly useful when translating from English into Ukrainian, since the latter language does not require the same frequency of auxiliary verbs or possessive pronouns. By removing these elements, the translator can achieve a more concise and rhythmic flow, thus focusing the reader's attention on the essential imagery.

(23-s) with their *rusty juices* trickling back to the river (Oswald, 2016) – (23-t) що *стікають* назад до річки *іржею*

The word "juices" was omitted, and the image was reduced to "іржею". The verb "стікають", which implies a liquid state, rendered the word "juices" redundant in the Ukrainian line.

(24-s) *keep ringing and ringing* (Oswald, 2016) – (24-t) *дзвонять і дзвонять*

The aspect marker "keep" was reduced. In Ukrainian, the repetition of the verb "дзвонять" sufficiently conveys the continuous nature of the action, eliminating the need for an auxiliary verb.

(25-s) and sizzle as they fall
feeling like old cigarette butts called back to life (Oswald, 2016)

(25-t) і *шиплять* в падінні
наче *воскреслі* старі недопалки

This example features a double reduction: the word "feeling" was omitted in correspondence to the structure of the Ukrainian sentence, and the phrase "called back to life" was reduced to a simple "воскреслі".

(26-s) a sharp *intake of air* (Oswald, 2016) – (26-t) *різкий вдих*

The phrase "intake of air" was reduced to the single word "вдих". This shortening of the phrase makes the line sharper and more abrupt, mirroring the sudden sound described.

Finally, the fundamental structural differences between English, an analytical language, and Ukrainian, a synthetic one, necessitate frequent grammatical changes. These changes are achieved through the technique of transposition. **Transposition** entails a change in grammatical category or syntactic structure, such as converting a verb into a noun or an active voice into a passive one (Molina & Hurtado Albir, 2002). Newmark (1988) refers to it as a "shift," which is often necessitated by the structural differences between languages. Transposition may involve converting a verb into a noun (nominalisation), an adjective into a verb, or an active construction into a passive one. In poetic translation, this technique gives the translator the flexibility needed to fit the semantic content into the target language's syntactic norms and rhythmic constraints.

(27-s) *searching the earth*

for the bracelet of tiny weave on her charcoal wrist (Oswald, 2016)

(27-t) *обищує землю*

де ж тонке плетиво браслета злетіло з вугілля зап'ястка

The participial phrase "searching... for" was changed into the finite subordinate clause "де ж...". This alteration clarifies the syntactic relationship and adheres more closely to Ukrainian grammatical norms than a literal participial construction would.

(28-s) *it's like a pair of scissors thrown at me by the sun* (Oswald, 2016) – **(28-t) *сонце ніби жбурляє в мене ножниці***

The passive construction "thrown... by the sun" was transposed into the active voice: "сонце... жбурляє". This change makes the image more dynamic and emphasises the sun's role as a hostile force in the poem *Shadow*.

(29-s) *More pained possessive crazed each time he crows*

he has to wrench his larynx, curl his claws (Oswald, 2016)

(29-t) *Все більше болю і безуму кожен скрик,*

він мусить стиснути ті кігті, вивернуть кадик,

The verb "crows" was replaced by the noun "скрик". This nominalisation maintains the rhythm and rhyme of the target text.

CONCLUSIONS

Translation is a complex and multifaceted process. It involves more than simply transferring words from one language to another; it also involves conveying the richness of meaning, tone, rhythm and cultural nuances inherent in the source text. This is particularly true of poetic translation, a distinct form of literary art where form and content are inseparable.

This Master's thesis focuses on the translation and analysis of selected poems from the collections *Falling Awake* (2016) and *Weeds and Wild Flowers* (2009) by the contemporary British poet Alice Oswald. Oswald is widely recognised for her distinctive style of "acoustic naturalism", blending oral tradition, classical mythology and precise botanical imagery. Her work is characterised by a "living syntax", utilising enjambment and a lack of punctuation to create a sense of breathless continuity and fluidity.

The project's primary objectives were to characterise the author's writing style, define the stylistic devices used in the source text and identify the main techniques employed in the Ukrainian translation. The study relied on the theoretical frameworks of Selivanova O. (for stylistic analysis) and Molina & Hurtado Albir (for translation techniques).

The analysis revealed that Oswald's poetry is characterised by metaphors, personification and water symbolism, which bring the natural world to life and blur the distinction between human and non-human. The translation process presented significant challenges in reproducing the specific rhythm and the author's "slow listening" technique.

The quantitative analysis of the translation techniques used in this study reveals a clear pattern in the strategies employed to translate Alice Oswald's poetry into Ukrainian. As shown in the diagram in Appendix A, literal translation accounts for the largest proportion (22%), indicating that much of Oswald's imagery is universal enough to be transferred directly without loss of meaning. However, the high frequencies of transposition (18%) and modulation (15%) demonstrate that grammatical restructuring and semantic shifts were crucial for adapting the text to the synthetic nature of the Ukrainian language while preserving the specific poetic logic. Amplification (11%) also played a vital role in preserving the rhythmic structure and rhyme scheme. Less frequent techniques, such as particularisation (8%), reduction (7%), adaptation (5%) and borrowing (4%), were employed for specific stylistic and cultural adjustments. This statistical distribution highlights the translator's balanced approach of adhering to the original text where possible while employing creative transformations to recreate the aesthetic effect.

In conclusion, this translation project highlights the need for a balance between linguistic precision and creative freedom when translating contemporary British ecopoetry. The prevalence of grammatical and semantic transformations, such as transposition and modulation, highlights the importance of adapting the text to the norms of the target language while preserving the author's unique voice. Future research could examine the phonostylistic features of Oswald's work, particularly in her epic poem *Memorial*, and analyse how her nature imagery is received by a Ukrainian audience.

REFERENCES

1. Alshamiri, K. A., & Murshed, A. H. A. (2025). Stylistic Devices in Different Literary Extracts: A Stylistic Study. *Sch J Arts Humanit Soc Sci*, 8, 288-294.
2. Anderson E. (2017, February 1). *Falling Awake*. Goodreads. Retrieved November 18, 2025, from <https://www.goodreads.com/book/show/26889441-falling-awake>
3. Bassnett, S. (2014). *Translation studies*. Routledge.
4. Dacus, R. (2023, December 20). Magical Realism in Poetry – Alice Oswald. RachelDacus.com. Retrieved November 18, 2025, from <https://racheldacus.net/2023/12/magical-surrealism-in-poetry-alice-oswald/>
5. Dixon, J. (2017). *Fitting Manifestations: Epiphany in Alice Oswald, Kathleen Jamie, Liz Berry and Joanne Dixon*. Nottingham Trent University (United Kingdom).
6. Jakobson, R. (2021). On linguistic aspects of translation. In *The translation studies reader* (pp. 156-161). Routledge.
7. Kellaway K. (2016, July 17). Falling Awake by Alice Oswald review – encounters with nature that defy language. *The Observer*. Retrieved November 18, 2025, from <https://www.theguardian.com/books/2016/jul/24/falling-awake-alice-oswald-review-nature-notes-from-frontier-of-language>
8. Lea R. (2019, Jun 21). Alice Oswald elected Oxford professor of poetry by huge margin. *The Guardian*. Retrieved November 18, 2025, from <https://www.theguardian.com/books/2019/jun/21/alice-oswald-elected-oxford-professor-of-poetry-by-huge-margin>
9. Leech, G. N. (2014). *A linguistic guide to English poetry*. Routledge.
10. Linne, L., & Niederhoff, B. (2018). '[M]emories and similes laid side by side': The Paratactic Poetics of Alice Oswald's Memorial. *Connotations: A Journal for Critical Debate*, 27, 19-47.
11. Livie, S. (2018, June 19). *Alice Oswald: Nature Poetry and Climate Change*. Falwriting. Retrieved November 18, 2025, from <https://falwriting.com/new-blog/2018/5/15/alice-oswald-nature-poetry-and-climate-change>
12. MacKenzie, G. (2016). Poetry, ecocriticism and labour: the work of writing and reading. *Green Letters*, 20(2), 183–196.
13. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta: Translators' Journal*, 47(4), 498–512.
14. Newmark, P. (1988). *A textbook of translation*. New York: Prentice hall.
15. Nida, E. A. (1964). *Toward a science of translating*. E. J. Brill.
16. Oswald A. (2016). *Falling awake*. W. W. Norton & Company.
17. Oswald A. (2009). *Weeds and Wild Flowers*. Faber & Faber.
18. Prieto, F. J. N. (2024). Alice Oswald's poetical cartography of the river Dart:: Oswald's echolocating poetics against the cartographical reason. *Tropelias: Revista de teoría de la literatura y literatura comparada*, (42), 301-315.
19. Thacker, J. P. (2015). The Thing in the Gap-Stone Style: Alice Oswald's Acoustic Arrangements. *Cambridge Quarterly*, 44(2), 103-118.
20. Wales K. (2014). *A Dictionary of Stylistics*. Routledge.
21. Winterson J. (2004, March 11). *The water of life*. *The Guardian*. Retrieved November 18, 2025, from <https://elarciniegas.blogspot.com/2021/07/jeanette-winterson-alice-oswald-xlisto.html>
22. Zani, L. (2024, Mar 26). 'swan' by alice oswald. Medium. Retrieved November 18, 2025, from <https://medium.com/%40lucazani/swan-by-alice-oswald-8ea9b25d4f2f>
23. Карабан, В. І. (2002). *Переклад англійської наукової і технічної літератури*. Нова Книга.
24. Марущак, Н. (2019). Наративна перспектива у поезії Едгара По: лінгвістичний аспект. *Studia philologica*, (12), 84-91.
25. Селіванова О. (2011). *Лінгвістична енциклопедія*. Довкілля-К.

APPENDICES

APPENDIX A. TRANSLATION TECHNIQUES USED BY A. BEREZIUK IN TRANSLATING ALICE OSWALD'S POETRY

